

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **innogy Energo, s.r.o.**, se sídlem Limuzská 3135/12, Praha, zastoupený JUDr. Ivanem Cestrem, advokátem se sídlem Rubešova 8, Praha, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 17.8.2015, č.j. 00302-18/2015-ERU,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 17.8.2015, č.j. 00302-18/2015-ERU, jímž byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno usnesení Energetického regulačního úřadu (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 10.6.2015, č.j. 00302-12/2015-ERU, sp. zn. KO-00302/2015-ERU, o tom, že žalobce je

účastníkem řízení ve správním řízení vedeném pod sp. zn. KO-00302/2015-ERU ve věci podezření ze spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), kterého se měl dopustit právní předchůdce žalobce TEPLO Rumburk, s.r.o. Podanou žalobou se žalobce domáhá též zrušení uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Správní orgány v předmětné věci dospěly k závěru, že žalobce je formálně jinou právnickou osobou, odlišnou od TEPLO Rumburk, s.r.o., avšak ve skutečnosti se jedná o stejnou hospodářskou entitu s týmž osobním základem. Žalobce a TEPLO Rumburk, s.r.o. se účastnili fúze sloučením, přičemž podle správních orgánů zjištěné okolnosti mají nasvědčovat tomu, že cílem této právní přeměny bylo mj. vyhnout se odpovědnosti za správní delikt v podobě porušení cenových předpisů.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že zákon o cenách výslovně nepřipouští přechod odpovědnosti na právního nástupce možného pachatele správního deliktu. Taková úprava je obsažena kupříkladu v zákoně č. 458/2000 Sb., energetický zákon, či v zákoně č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Jak dovozují doktrína a judikatura, bez výslovné právní úpravy ve veřejném právu odpovědnost na právního nástupce právnické osoby nepřechází.

Žalobce dále upozorňuje, že správní orgány v rámci své argumentace odkazují na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2009, sp. zn. 8 Afs 56/2007, současně však neuvádí důkazy svědčící o tom, že se fúze sloučením uskutečnila za účelem zabránit přechodu případné deliktární odpovědnosti. Dle žalobce se v případě předmětné právní přeměny nejednalo o jednorázové účelové opatření, nýbrž o jeden z kroků v rámci restrukturalizace koncernu RWE v České republice.

Žalobce uvádí, že jeho právní předchůdce uzavřel dohody o narovnání s většinou odběratelů tak, aby nebyli realizací fúze poškozeni. Žalobce upozorňuje, že tato skutečnost svědčí o tom, že jeho cílem nebylo obohatit se na úkor odběratelů a vyhnout se následkům jednání svého právního předchůdce. Žalobce v průběhu řízení namítal, že důvodem přeměny byl špatný hospodářský stav právního předchůdce, sjednocení vlastníka zařízení používaného na výrobu tepla, výrobce a dodavatele tepla do jedné osoby, zefektivnění výroby a tím i snížení nákladů na výrobu a distribuci tepla a též synergie vzniklé začleněním do skupiny RWE; správnímu orgánu byla delší dobu trvající špatná hospodářská situace právního předchůdce blížícího se úpadku známa z předchozích let.

Žalobce dodává, že podstatou každé fúze sloučením je přechod majetkové a osobní podstaty do nástupnické společnosti a tento argument nelze užívat jako důvod údajného úmyslu žalobce vyhnout se odpovědnosti za případné jednání právního předchůdce.

Jestliže žalovaný argumentuje úpravou obsaženou v zákoně č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, dle níž trestní odpovědnost právnické osoby přechází na všechny její právního nástupce, žalobce s odkazem na odbornou literaturu a judikaturu upozorňuje, že analogie ve veřejném

právu je možná pouze výjimečně, ve prospěch pachatele a nikoli k jeho tíži. Správní orgány v projednávaném případě tak postupovaly v rozporu s právem.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na závěry napadeného rozhodnutí. Upozorňuje, že pokud by odpovědnost, jak tvrdí žalobce, na právního nástupce nepřešla, došlo by k absurdní situaci, kdy by správní orgán nemusel dostát svého poslání ochrany oprávněných zájmů zákazníků a spotřebitelů v energetických odvětvích, neboť by pravidelně docházelo k přeměnám společností porušujících cenové předpisy a neměl by možnost žádný z těchto subjektů sankčně postihnout.

Dle žalovaného formální přeměna společnosti nemůže mít za následek zproštění odpovědnosti za možný správní delikt. Účelovost jednání zúčastněných společností byla přitom dostatečným způsobem prokázána. Pokud na právního nástupce přešel majetek získaný v důsledku porušení cenových předpisů právním předchůdcem, měla by odpovědnost za toto jednání přejít na právního nástupce. Skutečnost, že právní předchůdce uzavřel dohody o narovnání s většinou svých odběratelů, není v posuzované věci relevantní. Nadto podle žalovaného nebyl provedením narovnání odběratelům vrácen veškerý majetkový prospěch.

Co se týká nemožnosti analogické aplikace právní úpravy zákona o trestní odpovědnosti právnických osob, tento argument byl uveden pouze jako podpůrný. Žalovaný dále odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5.11.2015, č.j. 62 A 34/2014-126, ve věci stejného správního deliktu žalobce, přičemž upozorňuje na závěry ohledně procesního nástupnictví žalobce.

Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o tom, že žalobce je účastníkem správního řízení vedeného ve věci podezření ze spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách právním předchůdcem žalobce TEPLO Rumburk, s.r.o. V dané věci je sporné, zda je v případě předmětného správního deliktu možný přechod právní odpovědnosti na žalobce a zda

má být žalobce účastníkem správního řízení vedeného pro možné porušení cenových předpisů.

Jak vyplynulo ze správního spisu, prvostupňový orgán dne 16.10.2013 zahájil na základě „Oznámení o zahájení kontroly“ č.j. 12582-1/2013-ERÚ kontrolu za účelem prověření, zda kontrolovaná osoba TEPLO Rumburk, s.r.o. v cenové lokalitě Rumburk – CZT Podhájí neporušila v roce 2011 cenové předpisy tím, že sjednala nebo požadovala cenu, jejíž výše nebo kalkulace není v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen dle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách a cenového rozhodnutí č. 1/2010 k cenám tepelné energie, ve znění účinném v roce 2011.

Z protokolu č. K029514 ze dne 8.9.2014 vyplynulo, že TEPLO Rumburk, s.r.o. při vyúčtování výsledné ceny tepelné energie porušila cenové předpisy, když ve výsledné kalkulaci ceny tepelné energie za rok 2011 v uvedené cenové lokalitě uplatnila ekonomicky neoprávněný náklad u položky „Nájem“ o 7 768 551 Kč vyšší, než odpovídá maximální výši nájmu v závislosti na průměrném množství tepelné energie z výroby i rozvodu za tři bezprostředně předcházející kalendářní roky dle bodu 2.3.1 přílohy č. 1 cenového rozhodnutí ERU č. 1/2010, ve znění platném pro rok 2011. Kontrolovaná osoba tak vyúčtovala odběratelům tepelné energie cenu za rok 2011 při skutečném dodaném množství tepelné energie v roce 2011 ve výši 57 045 GJ o 136,18 Kč/GJ vyšší než odpovídalo závazným podmínkám věcného usměrňování cen tepelné energie dle § 6 odst. 1 zákona o cenách.

Kontrolovaná osoba TEPLO Rumburk, s.r.o. zanikla ke dni 1.1.2015 v rámci fúze sloučením. Písemností ze dne 9.1.2015, č.j. 00302-1/2015-ERU, oznámil prvostupňový orgán žalobci jako právnímu nástupci této společnosti zahájení správního řízení pro možné porušení § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Žalobce v rámci vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení odmítl odpovědnost za správní delikt spáchaný TEPLO Rumburk, s.r.o., nicméně prvostupňový orgán rozhodl tak, že žalobce je účastníkem předmětného správního řízení; toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalobce namítá, že k přechodu právní odpovědnosti za uvedený správní delikt nemohlo dojít, neboť zákon o cenách výslovně upravu přechodu deliktní odpovědnosti neobsahuje.

Jak vyplývá i z napadeného rozhodnutí, žalovaný tuto skutečnost nerozporuje. Žalovaný nicméně s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2009, č.j. 8 Afs 56/2007-479, dovodil, že v případech zneužití soukromého práva ve snaze vyhnout se odpovědnosti za správní delikt přenosem práv a závazků zaniklé právnické osoby na jejího právního nástupce není vyloučen postih právního nástupce, který představuje pouze jinou právní formu původního pachatele správního deliktu. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že žalobce byl společníkem TEPLO Rumburk, s.r.o. od 14.9.1999. Od 7.10.2014 pak byl společníkem jediným; v rámci restrukturalizace byla TEPLO Rumburk, s.r.o. jedinou společností, jež se svým právním nástupcem ke dni 1.1.2015 fúzovala, přičemž veškeré jmění této společnosti přešlo na žalobce, stejně jako práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů. Současně se jeden z jednatelů zaniklé společnosti stal jednatelem žalobce. Žalobce má přitom

stejný předmět činnosti, jeho licence na rozvod tepelné energie byla rozšířena k 1.1.2015 o zařízení, na něž se vztahovala licence zaniklé společnosti, k témuž datu byla stávající licence žalobce rozšířena také ve vztahu k výrobě tepelné energie. Z těchto skutečností žalovaný dovodil, že žalobce vykonává činnost zaniklé TEPLO Rumburk, s.r.o., a ztotožnil se se závěrem prvostupňového orgánu, že s účinností fúze došlo k ekonomickému, personálnímu (prvostupňový orgán v této souvislosti poukázal na Ing. L. R.) a obsahovému pokračování v podobě stejné hospodářské entity.

Žalovaný dále dospěl k závěru, že jedním z důvodů vytvoření projektu fúze mohla být též skutečnost, že se zaniklá společnost dopustila jednání odůvodňujícího zahájení řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu dle zákona o cenách, čehož si byl žalobce jakožto mateřská společnost zjevně vědom. Žalovaný dále upozornil, že jak plyne z výroční zprávy za rok 2014, žalobce věděl o soudních sporech ohledně regulované ceny tepla zaniklé společnosti a byl si vědom vysoké pravděpodobnosti platby pokut, jež by vedly k dalšímu zhoršení výsledku hospodaření v následujících letech. Žalovaný též upozornil na soudní řízení vedená zdejším soudem pod sp. zn. 62 A 34/2014 a sp. zn. 62 A 94/2014 o žalobách proti rozhodnutím o uložení pokuty a opatření k nápravě zaniklé společnosti za spáchání stejného správního deliktu jako v řízení, jehož má být žalobce nyní účastníkem. Žalovaný dále odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16.9.2014, č.j. 62 A 49/2013-73, kterým bylo potvrzeno jeho rozhodnutí o spáchání správního deliktu, z čehož bylo možné dovodit právní názor zdejšího soudu na danou problematiku, a tudíž zaniklé společnosti hrozilo, že bude povinna i v navazujících případech uhradit pokuty v celkové výši 8 000 000 Kč a odběratelům tepelné energie vystavit opravné vyúčtování ceny tepelné energie.

Podle zdejšího soudu žalovaný s ohledem na výše uvedené jednak doložil, že žalobce je totožnou ekonomickou entitou jako v rámci fúze zaniklá TEPLO Rumburk, s.r.o.; ostatně tento závěr již zdejší soud vyjádřil v řízení o žalobě téhož žalobce ev. pod sp. zn. 62 A 34/2014-126, v rámci přezkumu rozhodnutí ve věci správního deliktu spáchaného touto společností, a od již vysloveného závěru se nehodlá odchýlit (usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6.3.2015, č.j. 62 A 34/2014-109). Žalobce ostatně tuto skutečnost ani nezpochybňuje.

Pakliže se žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2009, č.j. 8 Afs 56/2007-479, č. 2295/2011 Sb. NSS, zabýval též úvahou ohledně účelovosti právní přeměny TEPLO Rumburk, s.r.o., jedná se o argumentaci zcela logickou a zevrubnou, doplňující základní nosný důvod pro závěr o odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt, jehož se měla dopustit TEPLO Rumburk, s.r.o., kterým je totožnost entity pachatele správního deliktu, neboť v rámci univerzální sukcese na žalobce přešla práva a povinnosti TEPLO Rumburk, s.r.o. V daném případě tedy nedošlo k zániku žalobce bez právního nástupce; proto není případná argumentace zástupce žalobce uplatněná u jednání soudu přirovnávající posuzovaný případ k situaci, kdy zemře fyzická osoba, jež se dopustila deliktu. Naopak zdejší soud považuje za zcela příléhavý podpůrný poukaz žalovaného na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5.3.2015 ve věci C-343/13, *Modelo Continente Hipermercados*, který se týká problematiky fúze sloučením a

v němž Soudní dvůr EU dovodil přechod povinnosti zaplatit pokutu uloženou konečným rozhodnutím vydaným po fúzi – v oblasti porušení pracovněprávních předpisů, kterých se dopustila zanikající společnost před fúzí – na nástupnickou společnost.

Pokud tedy žalobce namítá, že žalovaný a prvostupňový orgán neuvádí důkazy svědčící o tom, že se fúze sloučením TEPLO Rumburk, s.r.o. a žalobce uskutečnila za účelem zabránit přechodu případné delikt ní odpovědnosti, tak zdejší soud je toho názoru, že takovou skutečnost lze dovodit pouze z objektivních okolností souvisejících s předmětnou fúzí. Z výše popsaných objektivních okolností, na něž poukázal žalovaný, jež spočívají v ekonomické situaci TEPLO Rumburk, s.r.o., skutečnosti, že žalobce tvořil jediného společníka této společnosti a povědomí o probíhajících řízeních právního předchůdce před správním orgánem, lze dovodit, že smyslem realizace fúze bylo mimo jiné i docílit zániku případné delikt ní odpovědnosti TEPLO Rumburk, s.r.o., a to zejména s ohledem na prognózu její ekonomické situace. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že tomu ostatně nijak neodporuje argumentace žalobce, že se jednalo o jeden krok v rámci restrukturalizace koncernu RWE v České republice.

K námitce, že právní předchůdce žalobce uzavřel dohody o narovnání s většinou svých odběratelů tak, aby realizací fúze nebyli poškozeni, přičemž narovnání s odběrateli svědčí o tom, že cílem žalobce nebylo obohatit se na úkor odběratelů a vyhnout se následkům jednání právního předchůdce, zdejší soud uvádí, že uzavření předmětných dohod nemůže mít vliv na přechod odpovědnosti na nástupnický subjekt. Případné posouzení a zohlednění této skutečnosti přichází v úvahu až při meritorním rozhodování ve věci.

Co se týká námítky nepřípustnosti analogické aplikace zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, zdejšímu soudu z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný tento argument s odkazem na judikaturu a odbornou literaturu uvedl pouze jako podpůrný s úmyslem poukázat na skutečnost, že právo přechod delikt ní odpovědnosti na právní nástupce pachatelů principiálně připouští, s čímž se ztotožňuje i zdejší soud.

Zdejší soud s ohledem na uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. října 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu